

ASSEZ

NENÍ VŽDYCKY PŘÍJEMNÁ

ZKUŠENOST BÝT

DUŠEVNÍM
SPŘÍZNĚNCEM,
ŽE?

NENÍ VŽDYCKY
PŘÍJEMNÁ ZKUŠENOST
BÝT DUŠEVNÍM
SPŘÍZNĚNCEM, ŽE?

Assez

I. O TOM, JAK PŘIJALI NOVINKY DOBŘE

Bylo mu zle od žaludku a někde v tom místě, kde sídlila jeho svobodná vůle, cítil, jak něco umřelo, jak to dodýchalo, těžkopádně a beznadějně, a dopadlo to vysílené na zem, vysublimovalo to skrze kůži a tělesnou energii a vzalo si to s sebou veškerou radost ze života... Jediné, co cítil, byla děsivá nevolnost, jeho hlava se točila a jeho dlaně byly zpocené, a nejvíc ze všeho chtěl utéct pryč, ale nebylo kam jít, neměl se kde schovat. Nemohl dělat nic jiného, a tak stál a poslouchal, jaký mu byl předurčen osud.

Světlou stránkou byl, a to Bennyho skutečně uklidňovalo, stav druhé osoby, s níž měl svůj osud sdílet, a která, podobně jako on, vypadala, že má blízko k tomu utéct na záchod, vyzvracet tam vnitřnosti a umřít, a teprve poté by mohlo hrozit, že by oslavila malé vítězství, že je odteď Benny v jeho milosti a nemilosti. V čemž byl ovšem malilinkatý háček pro Troddyho – podobně byl totiž od teď Troddy v Bennyho milosti a nemilosti, což jim vzájemně trochu křížilo plány a omezovalo možnosti.

Jaké požehnání být informován, že jsou on a jeho nejvíce nenáviděná osoba na světě duševními spřízněnci, kteří byli určení osudem spolu napořád zůstat.

Takže po prvopočátečním šoku, který Bennyho přenesl do stavu stuporu a znečitlivění, a neschopnosti promluvit, když už si myslel, že musí utéct pryč rychlostí míli za sekundu, přičemž nebyl schopný se pohnout ani o píd', a jeho zdřevěnělé nohy neudělaly nic, aby mu

v sebezáchraně pomohly. Konečně našel svůj ztracený hlas a zeptal se tupým tónem čerstvě zrozených slabik: „Jaká je šance, že se stala chyba?“

A vážně se snažil neznít nadějně, protože jak by asi omluvil, že zní nadějně, pokud by to byl ztracený případ, a co by z něj udělalo většího pitomce, než marná naděje? Ale pokud o tom opravdu nevěděl nic, co bylo přirozenější než zeptat se na své možnosti lidí, kteří měli moc a znalosti, a kterým více či méně věřil?

Vzhledem k tomu, jaký byl smolař, alespoň v poslední době, neodpověděl mu nikdo jiný než Bennyho osudem určený duševní spřízněnec, přirozeně hlasem co nejvíce nasáklých ironií: „Pokud byste se ve svém životě opravdu někdy snažil něco naučit, pak byste věděl, že jsme v hajzlu. pokud si nás vybrala sama magie, potom nemáme žádnou naději na to utéct. Obtěžoval bych se vám něco vysvětlovat podrobněji, jenom kdybych si ještě dělal iluze, že se alespoň pokusíte porozumět, co se vám budu snažit vysvětlit, ale my oba víme, že to tak není a nebude, takže odmítám ztrácet čas snahou vysvětlit vám mechanismus toho, co nám bylo vnuceno,“ a slova Bennyho brzy ex-profesora nemohla znít znechuceněji.

„Takže to, co se mi pokoušíte říct, je ve zkratce, že nemůžeme dělat nic, abychom bojovali, tak se nebudeme ani snažit?“

A pak se Benny otočil hlavou k Troddymu s kompletně a naprosto nevěřícím výrazem tváře.

Pokud se nemýlil, on a Bennyho spolubojovník na život a na smrt, s nímž se nesnášeli, paradoxně byli nuceni zachraňovat jeden druhému život. Shodou okolností byli také ve vztahu student vs.

profesor. Takže pokud jde o dluhy a pomsty, byli zrovna oni těmi, kteří nedokázali zapomenout a odpustit jeden druhému.

Několikrát ho zavraždil pohledem, v kteréžto pauze si nikdo nedovolil přerušit jejich interakci: „Takže co se vám snažím říct, je, ve zkratce, že jsou povinnosti, ze kterých se nemůžete vyzout, a mezi příklad těchto povinností patří pouto duševních spřízněnců, a jako protiklad k těm, ze kterých se vyzout můžete, by byl příkladem domácí úkol nebo, ve vašem případě, být ve válce zavražděn.“

Když Bennymu bylo řečeno, že pro to nemůže udělat nic, že musí být Bennyho duševním spřízněncem, účinkovalo to jako svěřací kazajka. A pak tady byl ten moment, když se podíval na své přátele a podíval se na své profesory a cítil se zrazen. Protože obětoval všechno, protože nic nedělal pro sebe, a tehdy, a jenom tehdy, když si myslel, že všechno kolem války, kolem nahánění a vraždění špatných chlápku skončilo. Ne, bylo mu řečeno, že je tentokrát nucen dát svůj život, aby se oženil a žil s někým, koho skutečně nenávidí od momentu, kdy se poprvé uviděli.

„A pokud odmítnu?“ zeptal se Benny. „Co pokud to neudělám?“

„Zabiješ ho nebo zemřeš, to bude záležet na trestu, který se vám rozhodne Lady magie udělit,“ odpověděla Bennyho nejmilovanější, a v tu chvíli nejnenáviděnější a nejopovrhovanější kamarádka.

Výborná perspektiva, takže buď oběť, nebo vrah.

„A co pokud se pokusí s tím bojovat i on?“

„Potom umřete oba,“ odpověděla Bennyho nejmilovanější, a v tu chvíli nejnenáviděnější a nejopovrhovanější profesorka, „takže ve jménu zdraví a příčetnosti nás všech tě prosím, nezkoušejte to.“

„A co jestli to – spojení – nebude fungovat?“

„Bude. Musí. Jinak byste pro něj nebyli ani vybráni,“ odpověděl Bennyho brzy ex-ředitel Bennyho ex-školy, jejímž studentem definitivně přestane být za – 17 minut.

„Co pokud je tohle jedna velká chyba? Co když jsme něco špatně pochopili? Co když...?“

„Děláte ze sebe idiota a nepřispíváte nijak k řešení naší situace – to říkám jenom pro případ, že jste si nevšiml,“ podotkl Bennyho za 17 minut ex-profesor Troddy trpce.

„Nenávidím vás!“

„Já vím, na rozdíl od svých kolegů si myslím, že smysl toho, co Lady magie dělá, není hledání a nalezení skutečných a kompletních kompatibilních a dospělých osob, které by se k sobě hodily, aby vytvořily *dokonalé* spojení na této planetě, ale potrestat mě veřejně a exemplárně za všechny mé nedostatky a všechny mé chyby.“

„Smýšlíte o sobě vysoce, pokud si myslíte, že to je *váš* trest,“ zamumlal Benny spíše k sobě, ačkoliv – slyšela to celá místnost.

„A vy zase přemýšlíte jen v krabici, pokud vážně věříte, že sama magie nemůže potrestat nás oba, jakkoliv jen rozhodne.“

„Vy jste takový kretén,“ vyplivl Benny.

„Jaké skutečné požehnání,“ a ta ironie se zdála být namířena přímo na ředitele, protože se profesor otočil hlavou k němu, Troddyho hluboké oči nadříženého propalovaly a neuhnuly, ani když mu stejně pevný pohled byl opětován, neuhnuly, „že pokud já jsem kretén, vy jste takový *kokot*.“

Slova byla řečena tak, aby je Benny slyšel, ale ta ironie a sarkasmus, která z Troddyho ve vlnách sálala, byla jednoznačně namířena řediteli.

„Troddy, prosím,“ snažil se ho ředitel zkrotit, ale marně, protože síla rozkazu, zrady a nenávisti podobná Bennyho byly alespoň tentokrát neúprosné a nezkrotitelné. Do rámce prostoru jejich už tak dost zkoušeného přátelství – ředitele a profesora. „Je to jenom chlapec,“ připomněl mu ředitel pro případ, že by profesor zapomněl.

„Ale zapomněl jste, Albatrossi, že já taky.“

V určitém smyslu měl profesor pravdu –, ale pro Bennyho bylo tak neočekávané a zvláštní slyšet to říkat člověka, který si stěžoval sice neustále, ale nikdy na nic jiného než na studenty.

Přiznat se k tomu, a navíc před všemi těmi lidmi, kteří na vlastní oči viděli, jak byl Troddy mučen, zbit, smrtelně poraněn, a i se značnými bolestmi, dopady na zdraví a ohrožení života si přesto nikomu ani jednou neposteskl, nepostěžoval, netruchlil nad svým osudem ani nevzdychal nad věcmi, které nemohl změnit – nebo alespoň nebyl za normálních okolností nikdy nikým přistižen něco z toho dělat.

Navíc ho Benny pořád vnímal jako *toho dospělého*, a věděl, čeho všeho je Troddy schopen, a pokud věděl, tak v něm viděli i jiní lidé – kromě všech Troddyho kontroverzních vlastností a komplikované povahy – silného muže, který se dokázal vyrovnávat i s velmi těžkými situacemi.

A přesto byl tady, jedovatý, kousavý a s bystrou myslí, přesto stál před Albatrossem a byl otevřeně zraněný, a jeho vyjádření nikdy

nerezonovalo do téhle míry s čímkoli, co si myslel nebo cítil právě teď i Benny.

Jeho nejoblíbenější profesorka na škole jim posléze podala pomocnou ruku, když řekla: „Pojďte, hoši, pomůžu vám najít si místo, kde byste mohli bydlet. Čím dříve to vyřešíme, tím lépe,“ byla sice ve věku ředitele, který byl přinejmenším 100 let starý, ale na rozdíl od ředitele ji Benny skutečně a naprosto miloval. Ne proto, že byla Bennyho třídní učitelka, zástupkyně, nebo proto, že byla přísná, ale férová, ani ne proto, že nevlastnila ani unci ironie v celém těle, ale protože vždy byla vlídná, laskavá, trpělivá a chápající, ani jednou nebyla vůči nim a jejich situaci blahosklonná, a pokud existovali na světě dva více odlišní lidé, než byli ředitel a profesorka, chtěl by je vidět.

„A pokud řeknu ne, pokud odmítnu?“ zeptal se Benny v posledním záchvěvu naděje – teď zněl zoufale i sám sobě, ale cítil se zoufalý ještě mnohem *mnohem* víc – musí existovat způsob, jak to neudělat, jak je oba zachránit, aniž by kvůli tomu rozhodnutí zemřel jeden nebo druhý... tou zrádnou nadějí Benny v tu chvíli neochotně vzal na vědomí dopad, který by Bennyho rozhodnutí a činy mohly mít na druhého muže – Bennyho brzy bývalého profesora, s čímž přišlo pochopení, že už to tentokrát není jenom Bennyho rozhodnutí.

„Ano,“ řekla Bennymu jeho brzy ex profesorka a podívala se na něj s vlídným pohledem: soukromě mu pak řekla: „Pokud je cokoliv, s čím vám mohu pomoci, dejte mi vědět,“ a poplácala ho po rameni.

Poslední věc, kterou si uvědomil předtím, než vstoupil z ředitelny do vlhké chodby, bylo, že je jeho – *duševní spřízněnec* – no to určitě – následuje ven.

Konec školního roku a ukončení studia si na rozdíl od svých spolužáků neužil, neoslavil, a uplynutí posledních 17 minut statutu studenta si ani neuvědomil.

II. JAK SE USADILI (VE SPOLEČNÉ LOŽNICI)

Profesorka Tříprstová jim pomohla najít vhodný společný byt. Opustila je s tím, že je nechá se zabydlet. Benny si došel pro zabalené věci a okamžitě se vrátil do jejich prvního oficiálního společného bydlení. Troddy dorazil o něco později.

Při vstupu do bytu překvapenému Bennymu vypadlo zavazadlo na podlahu: „Děláte si ze mě srandu, že jo?“ Zíral přímo před sebe na velkou manželskou postel. Když byt kupovali, vůbec se neobtěžoval společně s profesorkou a jeho – duševním spřízněncem – vstoupit do bytu, aby alespoň nahlédl. Dal raději přednost nezávazné konverzaci s makléřem.

„Nesmíme si proti sobě poštvat naši Matku magii, která nás chce spojit navěky,“ vyplivl Troddy znechuceně, podrážděný.

„Dobrá, ale nebudete nás nutit doopravdy spát společně, že ne?“ Bennyho zděšení válčilo na jeho tváři a mladých rysech se znechucením, ztracený výraz k nezaplacení, a ne nepodobný dítěti.

„Cítíte se znechucený, Sortere?“

„Jenom tou myšlenkou,“ potvrdil Benny.

„Dobrá,“ reagoval Troddy se slyšitelnou úlevou. „Teď se konečně cítím v bezpečí a nebojím se vedle vás usnout,“ otevřel kufr a začal vybalovat věci. Ponožky okamžitě uložil na levou stranu šuplíku.

„Tady na pravé straně máte nějaký prostor pro vaše harampádi,“ poznamenal Troddy. Všiml si, že Benny pořád stojí jako

Y u dveří ložnice. Přemístil se do koupelny, přičemž přes rameno zavolal: „A nikdy se neodvažujte používat můj zubní kartáček!“

„Bez obav, nechci chytit nic přenosného,“ zařval Benny. Pro sebe si zamumlal: „Vzteklinu nebo jedovatou povahu.“

„Všechno slyším,“ ozvalo se z koupelny.

„Právě s tím počítám!“ zařval Benny nazpátek. „Teď aspoň víte, jak jste na tom se sluchem. Snad vám to napoví, jak se máte ke mně správně chovat!“

„Myslíte nechat vás očkovat? Chodit s vámi pravidelně k veterináři na prohlídky, vycvičit vás a vykopnout vás z postele pokaždé, když zaspíte? To bude od nynějška nepochybně jedno z největších potěšení, hlavně když vám budou píchat injekce – a nebojte,“ Troddy vyhlédl zpoza dveří, aby se mu podíval do očí, „instrukce, jak na vás, mám už od paní zástupkyně.“

Benny zuřil.

Troddy se vrátil do ložnice s malým *chlupatým* ručníkem, přičemž konverzačně prohodil: „Jo a neopovažujte se používat mé ručníky. Netoužím zbavovat se blech a vší ani blechami vešmi zamořených tkanin. A pokud se to svinstvo – včetně vší – odvážíte zatáhnout domů, postarám se o to, aby se vám pomoc nedostala – ode mě ani od nikoho jiného.“

„Nejsem žádný voříšek,“ zavrčel Benny.

Troddy jen pozvedl obočí a významně si ho prohlédl.

„Ne tak blahosklonně, profesore,“ varoval Benny.

„Ale já se skutečně obávám, že ze sebe uděláte hlupáka. V tom procesu ztrapníte i mě.“

„Vidíte? Bylo vaší zodpovědností najít si partnera hodného vaší inteligence. Pokud jste včas neuspěl... řekněme, že si všichni budou myslet správně, že jste udělal velkou chybu, že jste si vybral mě. Takže to budou považovat za vaši chybu, ne moji.“

Troddy zavrčel.

„V tom případě byste se měl víc zamýšlet nad tím, jak mě ukázat v co nejlepším možném světle. Nebo, udělat ze mě přes noc génia v očích veřejnosti. Být pyšný na rysy a vlastnosti, díky kterým jste si mě vybral... jinou možnost nevidím,“ zakončil svou řeč Benny a předvedl mu velký zářivý úsměv.

Troddy stál oněmělý, omráčený a oslepený Bennyho drzostí.

Byl nebohý huňatý králíček a běžel. Běžel, protože ho honil vlk. Srdce mu tlouklo do ubohého bezvýznamného hrudníčku. Nezastavoval se a běžel.

„Sortere.“

Zavětřil. Za ním byly hladové zuby plné krve. Jazyk mu olizoval chundelatou oháňku. Před ním byl les. Z posledních sil zrychlil.

„Sortere?“

Skočil – zahrabal nohama naprázdno do vzduchu. Padal – svět se s ním zatočil.

„Sortere!“ někdo mu zatřásl ramenem. „Něco se vám zdá,“ zavrčel na něj ten vlk.

Benny vytřeštil oči. Skláněl se nad ním Troddy.

„Tohle mi nedělá dobře,“ překryl si pusou rukou, vymrštil se do sedu a zmizel urychleně do koupelny.

Do ložnice pronikl charakteristický dávivý zvuk.

Troddy s upřímně zděšeným výrazem ve tváři se zavrtil hlouběji do postele: „No, pěkný začátek,“ povzdechl si. „Tohle si sem přijde vedle mne lehnout?“

III. JAK BYLY NOVINKY PŘIJATY ŠPATNĚ

Novospřízněnecká hádka!

Skandál!

Jdou si po krku

BRZY POTEČE KREV

Pomoc – zachraňte Bennyho!

„Skutečně obdivuji představivost těch vašich – *novinářů*,“ řekl Troddy. Hodil noviny na stůl, mezi dva hrnky čaje a čajovou konvici. „Sortere, prokažte mi laskavost! Pro dobro nás obou – zkroťte si své přívržence!“

„Mé novináře?“ zalpal Benny rozhořčeně po dechu. „Píšou stejný objem nesmyslů o vás stejně jako o mně. Proč si myslíte, že jsou to jenom *mí* novináři?!“

„Protože mě nepovažují za hrdinu. Proč já, mám být tím zločincem, který se vás zmocnil. Mám proto privilegium vám říct, abyste si je zkontrol. Zbavte se laskavě té části z nich, která mi stojí za zády, dýchá mi na krk a šlape mi na paty.“

„Jo,“ hluboké oči Bennyho prohlédly, aby se mohl svému duševnímu spřízněnci podívat přímo do jeho očí. Neskutečně nesnášel, když tohle dělal. Jednou kvůli neodevzdanému úkolu, či

zkaženému lektvaru, nebo kvůli čemukoliv – včetně výmyslů novinářů.

Benny se bojovně postavil a přešel do protiútoků. „Vy si vážně myslíte a vážně věříte, že bylo pro mě snadné, přistoupit na naše propojení? Myslíte si, že je pro mě snadné být neustále vtahován do schémat, která novináři tvoří celou tu dobu? Myslíte si, že mám nějaký vliv na to, co o vás píší, nebo o mé osobě? Věřte mi, kdyby to tak bylo, už jsem to udělal dávno!“ s posledním sdělením nabral Bennyho tón lehkou hysterii. „Co s nimi mohu dělat?

„Co? Třeba je žalujete, mně je to jedno!“ Troddy popadl noviny a na důkaz svého rozhořčení je hodil zpátky na stůl tak prudce, že čajová konvice společně s hrníčky se nebezpečně zatřáslly.

Benny se pousmál: „Jo, to se vám lehce řekne, ale není lehké toho dosáhnout. Proč je nežalujete, vy. Jestli to míníte udělat, už byste měl na tom zapracovat.“ Najednou zjistil, že mluví sám pro sebe, protože Troddy byl pryč a neslyšel ho.

IV. JAK SPOLU ZAČALI ŽÍT

Od samého počátku těžce. Nemohli se vystát. Pokoušeli se vyhnout jeden druhému tak moc, jak to bylo jenom možné. Vybrali si tak malé místo k společnému životu, vzhledem k tomu, že ani jeden z nich nebyl bohatý, ani ochotný vynakládat úsilí, hledat a platit větší prostor. Pro někoho by byla nepochopitelná volba, tak malého bytu. Jenže, oni dva předpokládali, že jeden z nich bude vždycky v práci, zatímco ten druhý bude cvičit venku, nebo dělat něco jiného, aniž by vjížděl do vlasů pana profesora. U toho se nedalo očekávat, že bude čas trávit mimo domácnost. Každý věděl, že Troddyho práce je povahy papírové. Že musí opravovat úkoly, což musí skutečně dělat pouze v obytném prostoru jejich domácnosti. Na stůl se vešla jenom Troddyho práce. Ten druhý stůl byl určený ke konzumaci jídla. Troddyho placená práce platila byt a všechny ostatní výdaje. Na rozdíl od neschopného mladíka, flákače a povaleče v jejich malé nucené rodinné unii.

Benny bytostně nenáviděl Troddyho myšlení, že mu ve všem ustoupí. Na druhou stranu nemohl od něho očekávat, že bude veškerý čas trávit mimo byt. Ani náhodou nemohl pomyslet, že Benny stráví veškeré hodiny nicneděláním, například v koupelně, nebo na toaletě, v době, kdy jeho duševní spřízněnc známkuje úkoly. Jak by mohl cvičit 24 hodin denně mimo domov? Samozřejmě nešlo trávit celý ten čas v zařízeních, která od něj očekávala, že za poskytnuté služby zaplatí. Pokusil se to zrovna dnes a dívali se na něho divně. Nechybělo

moc a málem ho vyhodili. Přitom nedělal vůbec nic, jenom se povaloval, nebo předstíral, že od druhých chytá inspiraci na další cviky... Také u svých přátel mohl strávit jen omezený čas. Oni se snažili zkoordinovat svůj život. Třeba přestěhovat se, začít společně žít, naplánovat svatbu a založit rodinu.

Nebylo to tak, že by se mohl vrátit do školy poté, co ji konečně dostudoval a odešel z ní. Nanejvýš nešťastné bylo, že nemohl strávit noc mimo jejich ložnici. Nepřicházelo ani do úvahy trávit noc v pokoji, který by nebyl okupován jeho *duševním spřízněncem*.

Zavrtěl hlavou. Co naplat? Nebylo zbylí... psychicky se obrnil před návratem domů.

V. ZAMČENÍ

Jakou naději na přežití ve skutečnosti měli? Každé jedno ráno do sebe narazili v malém prostoru kuchyně. Profesor se na něho podíval tak, jako by chtěl vzít velký nůž a uříznout mu s ním ruce. S velkou dávkou jedovatosti je oddělit od jeho těla, jako odpovídající trest za překročení nějaké neviditelné hranice. Například převalování se v posteli během noci. Většinou záhadně končilo tím, že se Bennyho prsty zamotaly do profesorových již dlouhých překážejících vlasů.

Jejich rána byla zpravidla tichou záležitostí. Návraty profesora do jejich bytu byly jámou zoufalství. Vstupovali do ní nepřetržitě každý den, ve stejný čas na stejné místo. Odsávající život, duši z jejich těla i mysli, ničící každou stopu štěstí, která by v nich během dne mohla omylem vykvést. V jejich tak ponuré náladě a pesimistických povahách, přinášející prach, špínu a beznaděj do dalších několika hodin mezi návratem s návykem usínat ve stejné posteli. Večeře, které sestávaly obvykle z jídla pro oba, si připravovali z pohodlnosti společně. Nevyhnuli se zpravidla dohadům, hašteřenicím a hádkám.

„Profesore, nemůžete od studentů očekávat, že budou vědět všechno, co vy už víte. Pokud jim neřeknete, co chcete slyšet.“

„Mají přece knihy, obvykle také mají jeden pár očí a pusy. Mohou se zeptat těch šťastných, kteří oči používají k tomu, aby viděli něco podstatného. Uši k tomu, aby skutečně poslouchali, co jim já říkám, nebo jejich inteligentnější vrstevníci. Jsou naprosto schopní si i v mých hodinách vést dobře, podstata je v tom, že se nesnaží.“

„Co když se snaží? Třeba je zklamáváte jenom proto, že jste zahorklý starý muž!“

„Možná je zklamávám tím, že je podporuji v jejich lenosti. Jsou to líné pytle brambor, které se neobtěžují snahou a zkoušením. Jak by asi bylo těm, kteří se opravdu snaží? Dělí svůj vzácný čas a tráví přinejmenším jeho polovinu tím, že se snaží pochopit, co se děje v životě kromě jejich soukromého ráje?“

„A co máte vy se vši tou férovostí? Nikdy jste se nesnažil být férovým člověkem!“

„Možná ne férovost, říkejme tomu spravedlnost,“ připustil Troddy.

„Dobře, pak mi dovoluňte říct něco o férovosti. Pokud selhávají, je to částečně i vaše chyba. Je to váš problém, že jim nedokážete učivo přednést tak, aby si z toho něco vzali a mohli to strávit.“

„Takže teď mám zodpovědnost učit se věci za ně? To za mých mladých let od nás bylo očekáváno, že skutečně budeme vědět, co nám druzí lidé řekli. Abychom se naučili a nediskutovali o tom, jak to dělá vaše generace.“ Jen pro sebe dodal: *Ta nová generace je ještě horší než ta vaše.*

„Museli jste také na denním pořádku zvládat výkyvy nálad nespravedlivých profesorů? Předpojatých většími předsudky, než je Evropský kontinent s tendencemi šikanovat prváky?“

A zde přichází pokřivený úsměv: „Šikana? Co to je, šikana? ... Ne, na druhou stranu jsme byli nuceni vykonávat naše tresty ve sklepení. Školník nás věšel za prsty do průvanu a nechával nás tam až tři dny. Týden, byl trestem za mladých let mých profesorů. Zkuste se zeptat vašich oblíbených profesorů, jaké to byly požehnané časy.“

Večery byly také nudnou a tichou záležitostí. Obvykle sestávala ze snahy přinutit, mlčky, toho druhého utéct z bytu a strávit večer někde jinde. Nebo, aby si udělali prostor a místo pro sebe, což obvykle končilo tím, že se Benny snažil zapnout televizi. Prolomil tak ticho a zvyky staršího muže. Vše vyústilo v to, že na něj Troddy ječel. „Vypni to a pojď spát. Musím se vrátit k těm fraškám převlečeným za eseje. Jinak ztratím práci a nebudou peníze, na byt a jídlo. Umřeme hlady a skončíme tak, že si budeme klovat oči, abychom měli něco k jídlu během svých posledních dní. Jak jistě chápete, musí být přineseny oběti,“ zakončil profesor zakrytým sarkasmem a spokojeností, aby se vrátil k cupování esejí, a ještě horšími známkami na jejich upřímném pokusu napsat dobrý domácí úkol.

Benny každou noc zavřel oči a každý den je otevřel. Snažil se zoufale najít způsob, jak nemyslet na beznaděj a neužitečnost dalšího dne. Ještě zoufaleji se snažil najít důvod, proč se neoddělat rovnou a se vším neskončit. Ve skutečnosti se ani nechystal zeptat Troddyho, jestli je s tímto životem spokojený. Jestli je takový život hodný žití. V co doufal, nebo co od života chtěl. Nebo jestli je pro něj takovýto život alespoň snesitelný. Vážně nevěděl, ani se to nikdy nechtěl dozvědět. Zcela určitě se ho na to nikdy nezeptá. Dokud byly jejich životy propojeny do té míry, že smrt jednoho by znamenala skon i toho druhého. Benny nehodlal pošpinit své jméno a ruce spácháním zločinu zabití. Zabití sebe a nehodlal svět zbavit boláku, kterým profesor byl. Patrně by to znamenalo pomoci skupině zoufalých dětí od jednoho absolutně neoblíbeného, nepohodlného a nesnesitelného

profesora. Nakonec, nikdo neudělal tu službu ani pro Bennyho. *Takže, mé drahé děti, nezapomeňte společně se mnou pěkně trpět.*

VI. NÁKUPY

Stávalo se, že někdy museli oba spolubydlíci vyrazit společně na nákupy. Tentokrát dorazili do téměř prázdné prodejny s oděvy. Benny si vybral hábit, který nutně potřeboval. Odebral se do převlékací kabinky, aby si ho odzkoušel.

Vzápětí se ozvalo srdceryvné: „Do háje! To snad není možné!“

Čekající Troddy si podrážděně odfrkl: „Bude vám to trvat ještě dlouho?“

„Nevím, ale pomozte mi prosím!“

„S čím potřebujete pomoci? Copak si sám neumíte odzkoušet oblečení?“ zeptal se Troddy roztržitě.

„Ten nový hábit mi nejde rozepnout!“

„Co tím myslíte? Jak, nejde rozepnout?“ Vstoupil do kabinky s přísným výrazem ve tváři. To jste skutečně tak nešikovný?“ Postavil se za něho a pohnul zipem vzhůru, ale směrem dolů už ne. „Musíte stát rovně!“

„Co tam s tím děláte? Vždyť jste to ještě zhoršil,“ řekl Benny a otočil se.

„To je tím, že nestojíte rovně,“ vztekal se Troddy.

„Vidíte, nejde to! Vy jste mi nevěřil.“

„Musí to jít,“ Troddy energicky zatáhl za zip a ten mu zůstal v ruce.

„Nenapadlo mě, že je třeba vytrhnout zip. Asi nás personál nepochválí,“ začal Benny opatrně.

„To myslíte vážně? Kdo ví, co jste s tím zipem prováděl,” zvolal Troddy.

„Pustíte mě laskavě, nebo máte s těma rukama něco v úmyslu?” zeptal se Benny.

„A teď prosím jděte zavolat tu milou prodavačku. Přiveďte ji sem, ať vidí, co se stalo.“

Troddy si znechuceně odfrkl a s rozbitým zipem v ruce odešel vysvětlovat vzniklou škodu. Bylo jasné, že celá záležitost bude vyřešena tak, že zaplatí zboží a odnesou si poškozený hábit. Tato událost rozhodně nevylepší vztahy obou spolubydlících.

VII. LEKCE TANCE

Troddy tak nějak tušil, že se společenským povinností nevyhnou. Pravděpodobně může pográtulovat sobě, že se dnes ocitají zde. Trval na tom, aby byl jeho manžel schopný ho ve společnosti reprezentovat. A k tomu bylo zapotřebí umět tančit. Společně. Poměrně často. Jednou za patnáct let. V momentě, kdy je donucen někam jít skrze oficiální pozvání.

Naneštěstí cítil v kostech, že se ten moment blíží.

A proto... pravděpodobně může pográtulovat sobě, že se zde dnes sešli.

Život je jedno velké nekončící utrpení.

Jediná výhoda na tom všem byla, že od začátku kariéry měl k prostředkům umožňujícím získání této dovednosti přístup, proto jich teď hodlal podruhé v životě využít.

Místnost, ve které měli trénovat, byla pro jejich potřebu upravená, což musel uznat. Podivil se ovšem, že pouze jedna stěna místnosti je opatřena zrcadly. Taneční parket byl dle jeho názoru vyhovující.

Přešel místnost, shodil ze sebe dost obnošený plášť, který si brával vždy v čase, kdy se pohyboval kolem svých nemotorných studentů. Nyní spatřili jeho vytahaný svetr a jakžtakž padnoucí kalhoty.

Z faktu, že byli nuceni se učit tančit – a navíc společně – měl osypky, ale teď už se z toho vyvléct nepůjde. Věděl naprosto přesně, že tohle byla úplná blbost, a už teď jí litoval.

Tak nějak si byl naprosto jistý, že bude jeho mladý duševní spřízněnec sabotovat tyhle hodiny, vzhledem k tomu, jak nekompatibilní byli v roli studenta a učitele. Věděl jenom o jednom společensky přijatelném způsobu, jak by svého duševního spřízněnce nemusel učit tancovat – a tou byla jeho vlastní smrt. Skutečnost, že přece jenom občas ještě rád jedl, pil, dýchal a žil, rozhodl se toto řešení odsunout až na neurčito.

Nepochyboval, že Bennyho kvůli situaci, ve které se ocitli, bude jeho fanklub litovat. Ale kdo se zeptá Troddyho, jak mu je, že musí s ním tancovat? Kdyby jenom tancovat! On ho musí naučit tančit, což je ještě horší, nepředstavitelná varianta.

Dveře do místnosti se otevřely. V nich se objevil udýchaný, upocený a upachtěný Sorter. Přimhouřenýma očima těkal po místnosti, jako by ji podezříval ze spiknutí proti jeho osobě. Ani náhodou se neobtěžoval dát na vědomí, že ví o Troddyho přítomnosti.

„Jako obvykle jdete pozdě,“ ozval se mstivě Troddy. Byl na jeho nedochvilnost dávno zvyklý, neboť byl opožděný úplně ve všem. „Odložte si šaty,“ poručil mu stroze, aby celý proces trochu uspíšil.

„Proč? Nevěděl jsem, že se sem jdu naučit striptýz,“ poznamenal Benny.

„Ani mne nenapadlo, žádat vás o vyslečení do naha. Pokud jste si to tak náhodou vyložil, co nejvíc si toho prosím na sobě ponechte. Striptýz si nechte pro někoho, koho bude zajímat vaše podvyživené tělo. Já si to dokážu živě představit, a určitě to vidět nechci.“

„No, já to vaše přerostlé pavoučí tělo taky ne. Konečně alespoň v tomhle jsme za jedno,“ prohlásil Benny. Shodil ze sebe svrchní částí oděvu a hodil je přes židli na Troddyho věci.

Ten jen znechuceně zavrtěl hlavou, ale raději nic neřekl. Nejraději by ho poslal do koupelny, aby se osprchoval, ale opět se ovládl. Doufal, že to utrpení brzy skončí. Malý škodolibý hlásek někde vzadu v hlavě, mu ale našeptával: *„netěš se, tak lehké to mít nebudeš.“*

V té chvíli se neudržel a nahlas řekl: „Sklapni!“

„Proč? Nic jsem neřekl,“ bránil se Benny.

„Výjimečně,“ ušklíbl se Troddy. „Navíc, kdo mluví s vámi?“

Benny se na něho udiveně podíval, jako na blázna.

„Dobrá, raději začneme... vyberte skladbu,“ nařídil Troddy.

„Nevím, jestli je to dobrý začátek?“ oponoval Benny.

Troddy jen striktně ukázal na přehrávací zařízení v rohu místnosti.

„Jste si jistý, že mi přenecháte volbu skladby? Víte snad, že jsem nemotorný na tanec. Teda aspoň s někým jiným. No, prostě s člověkem. Nebude lepší a jednodušší, když vyberete vy?“

„Nejde o vaši nemotornost – neumíte poslouchat,“ protáhl Troddy.

„Děkuji vám za plnohodnotnou analýzu. Přejdeme tedy k věci? Vy máte zodpovědnost!“

„Už jste konečně vybral tu skladbu?“

„Vy jste si to nerozmyslel?“

Troddy zareagoval vražedným pohledem.

„Dobře, už jdu,“ prohodil mrzutě Benny a šoural se k přehrávači.

S výběrem si nedělal starosti. Vybral první věc, kterou rozhodně vybírat neměl.

Následovala okamžitá reakce Troddyho: „Tak tohle vás učit nebudu, jste naprostý začátečník. Vyberte něco lepšího!“

„Je to vaše chyba. Měl jste mi říct, že mám vybrat něco nudného.“

„Vyberte tedy něco nudného.“

„Schválně mi to říkáte pozdě.“

„Chápu, že si to nepochybně myslíte.“

Benny zastavil frustrovaný povzdech uprostřed hrudníku a snažil se přes všechny jeho snahy dostat ven.

V té chvíli se ozvalo: „Chcete se snad učit viktoriánským tancům?“

„Prosím vás, je tady vůbec něco, s čím bychom mohli začít?“ nevydržel to Benny a vybuchl.

„Třeba tohle je fajn,“ ukázal Troddy. Zastavil tak jeho snahu najít cokoli. Hlavně, co by mu odsouhlasil, nebo aspoň nezamítl hned.

Troddy spustil příslušnou nahrávku a zařídil, aby se hudba rozezněla místností jako óda na počest vítězství nad neschopností.

„To se vám povedlo dokonale. Co bude následovat?“ zeptal se Benny.

„Přichází konečně na řadu tanec.“

„No, samozřejmě. To bych bez vašeho vysvětlení nepochopil,“ komentoval ironicky Benny.

„Velice rád jsem vám informaci podal. Začínáme.“ Přiblížil se k němu a dotkl se ho. Benny úplně ztuhl. V zrcadlech nervózně kontroloval každý Troddyho pohyb a dotek.

„Sortere, uvolněte se prosím, nebo si způsobíte křeče, než tady dnes ukončíme nácvik.“ Položil mu jednu ruku na bok, druhou chytil ruku Bennyho. Nejdřív se mu snažil jemnými náznaky ukázat, jak se

pohybovat, s nevalným výsledkem. Bylo to, jako učit slona tancovat mezi porcelánem. Benny byl sice velmi citlivý na jakýkoliv nátlak. Obvykle to u něho ústilo v nežádoucí pohyb, škusnutí nebo úhybný manévř, kterého se nezbavil dalších několik kroků. Vždycky skončili nalepení na některém ze zrcadel, než byl Troddym odtažen zpátky doprostřed místnosti. Pokud do něho náhodou šlouchl, aby mu trochu upravil postoj, vždy od něj okamžitě odskakoval na deset metrů. V případě, že náhodou použil holeň nebo koleno, Bennyho reakce byla okamžitě útěková. Jako vystřelená šipka mířil rovnou ke dveřím.

Nakonec ho vždycky nějak odchytil a dostal zpět na parket. Většinou tím, že ho napadal slovy, jako srabe, citlivko a poškleboval se mu.

„Koukám, že na sebe nenecháte ani sáhnout, což je ve vašem věku smutné a povážlivé.“ Jemu samotnému, ale takové popichování zrovna u tance, často působily nelibě. Neměl proto Sortera rád, že mu zkazil poslední dobrou zkušenost, jakou zrovna s touhle pohybovou aktivitou měl.

Jak pravé ztělesnění vzájemné důvěry byli, posteskl si pro sebe Troddy s odměřenou ironií.

„Já za to nemůžu,“ bránil se jednou Benny. „Nejsem na to zvyklý.“

„Na co?“

„Tanec v páru,“ řekl Benny a odmlčel se. „Pokaždé, když jsem se nevbudil včas, házeli po mně mí příbuzní všelijaké věci, obvykle boty... Já tohle prostě nemusím...“

„Neumíte... neumíte co přesně?“

„Důvěřovat nevypočitatelným lidem,“ prohodil Benny.

„Takže mi připomínáte vaše násilnické příbuzné? Výborně. Zrovna to se mi hodí. Kdyby svět byl závislý jenom na tom, co musíte... Věřte mi, že by toho v něm moc nezůstalo,“ naléhal na něho Troddy. Dál předstíral, že jejich činnost, má k lekci tance blízko. Místo toho, aby to byla suplovaná hodina výuky prostého lidského pohybu a kontaktu.

Pod dlaní a košilí cítil Bennyho pohybující se svaly. Jemně přešel dlaní po jeho rameni, aby mu naznačil, že se má uvolnit. Sklouzl dlaní po jeho zádech, aby mu připomenul, že má stát rovně. Musí ho učit něco, co si sám sotva pamatuje z času, kdy sám absolvoval taneční.

Konečně se dostali do bodu, kdy Benny rezignoval a nic nenamítal proti jemným dotekům. Víc a víc dovolil obraty, polohování těla, popřípadě změny směru. Rozhodně se ale nedopracovali grácie, nebo ladnosti. Už vůbec ne plynulosti tance. To bylo často narušeno šlapáním tomu druhému na nohy. Toho rozhodně nedosáhli, a pokud někdy toho dosáhnou, bude to v daleké budoucnosti vzácný úkaz. Benny v sobě nějaký rytmus měl, ale bylo nanejvýš jasné, že bytostně nesnášel ten potřebný dril, který si tanec vyžadoval. Troddy si nedělal iluze, že by vydržel s ním tak dlouho, aby měl alespoň základy tance. Nechápal, jak tohle stvoření mohlo trvat na tom, že z něj bude sportovec.

Bylo naprosto zřejmé, že neohrabané návyky z postoje Bennyho těla jenom tak nezmizí. Stejně tak jako jeho potlačovaná nechuť, mít

Troddyho ve svém osobním prostoru. Žádná legrace, žádná uměřenost v něm nedřímala. Vůbec nebyla skrytá. Nečekala ani, že ji někdo objeví. Prostě tam nebyla. Svým způsobem byl Sorter neohrabané nemehlo. Zázrakem je, že se dožil svého věku. Navíc z tance evidentně nebyl od počátku nadšený. Nepociťoval radost a při ukončení jedné lekce, rozhodně nevypadal, že se těší na další. To všechno dohromady dávalo jasný a asi zřejmý vzkaz do jejich budoucnosti, že by se o tohle neměli ani pokoušet.

Přešel čas, kdy mohli prohlásit – „konečně hotovi.“ Dosáhli na propustku, legálně tančit na veřejnosti.

VIII. POSLEDNÍ ZKOUŠKA PŘED VSTUPEM DO SPOLEČNOSTI

„S elegancí slona mi ničíte moje boty. Vy kreténe jeden, okamžitě s tím přestaňte!“

„Vy snad myslíte, že je to moje chyba? Kdybyste uměl aspoň z poloviny tak dobře tančit, jak tvrdíte, že umíte, nebyli bychom tam, kde teď jsme!“

„A kde teď podle vás jsme, vy pane Všeznalý?“

„Zavření v kleci, která zapáchá jako opičárna. Dupeme jeden druhému na nohy, přičemž jsme nuceni tady strávit celé hodiny času, které jsou vlastně a jednoduše spláchnuty do záchodu.“

„Upravíme trochu vaše tvrzení, protože ve skutečnosti dupete na nohu jenom vy mně. Takže ten, kdo bude odcházet odtud jako poražený, budu nakonec já. Na mé noze skončí minimálně dlaha.“

„Jestli chcete vtipkovat o tak závažné věci, dovoluňte mi laskavě oznámit a upozornit vás, že to není vůbec vtipné.“

„Vzhledem k tomu, že nemám šanci zastavit ten váš příval hnoje, který se mým směrem valí, je úplně jedno co vám dovolím, nebo nedovolím.“

„Pokud aspirujete na titul, být nejhnusnějším člověkem pod sluncem, gratuluju, rozhodně jste již předem vítězem. Nemusíte o to ani usilovat. Všichni víme, jaké je vaše postavení v tomto postupně sestupujícím žebříčku, až k největší spodině.“

„Co tím chcete naznačit? Moc by mě zajímalo, kdo je podle toho vašeho vymyšleného žebříčku na té nejnižší spodině?“

„Určitě vy, násilníci malých dětí, potom dlouho nic. Na závěr vrazi, lupiči a pan ředitel.“

„Skutečně úžasná dedukce,“ zabručel Troddy a zakončil s Bennym piruetou.

„Musím vám oznámit, že jsem dnes ráno snídal ty vaše hnusné tuňáky, takže riskujete, pokud váš plánovaný oběd skončí na parketu.“

„Chcete mi sdělit, že jste mi snědl můj oběd, na který jsem se mimochodem velmi těšil?“

„Protože vy, jste mi snědl mou čokoládu.“

„Nic takového jsem rozhodně neudělal,“ rozhořčeně se bránil Troddy.

„Chcete se vsadit?“

Nastala krátká pauza, pak Troddy s pokrčením ramen, konstatoval: „Netřeba.“

„Vidíte, přiznáváte porážku!“ zvolal Benny vítězoslavně.

„To by se vám možná líbilo, ale nic takového neudělám.“

„To ani nemusíte,“ zablýsklo se Bennymu v očích, „udělal jste to a já vyhrál.“

„Zaprvé žádná sázka nebyla mnou potvrzena. Za druhé, jak můžete vyhrát, když ten, kdo mi primárně něco snědl, jste byl vy?“

„Ano? Ale vy jste přiznal, že jste mi taky něco snědl.“

„Pokud připustím, že jsem vám já něco snědl, bylo to jen proto, že také mně něco chybělo.“

„Copak vám chybělo? Možná duše, srdce, mozek, nebo zábrany?“

„Ne, můj oběd, lososový tuňák.“

„To je z vaší strany, nechutná lež. Odmítám to pro změnu já, neboť já bych si nic takového do huby nevzal. Je to smradlavé a rozhodně to nepozru dobrovolně. Takže vaše obvinění, že jsem vám něco ukradl, nebo snad dokonce snědl, je smyšlené. Žádám vaši omluvu!“

„Nebudu se vám omlouvat. Víím, že je to pravda.“

„Budete se mi omlouvat za všechno, za co mi omluvu dlužíte.“

„Podle vás, já vám snad něco dlužím?“

„Ano, dlužíte mi třeba dovolenou a výlet. Dlužíte mi naše líbánky a houpací křeslo.“

„Houpací křeslo?“ Troddy zamrkal a podíval se do obličeje svého duševního spřízněnce.

„Copak si myslíte, že nevím, že jste si sedl na mé původní houpací křeslo a rozbil mi ho!?“

„Víte, co říkáte? Jak se může rozbít houpací křeslo?“

„To je otázka na vás, kterou vám pokládám. Sakra, jak můžete rozklížit houpací křeslo? Navíc bytelné dřevěné houpací křeslo?“

„Patrně na něj posadíte slona? Nebojte se, drahoušku, zaplatím vám, ale jenom nějaké kurzy u dietologa, odtučňovací kúry a nějaké kurzy s trenérem. Nadešel čas, abyste začal něco dělat pro svou kondici. Tohle je skvělý důvod a skvělá motivace.“

„Patrně se považujete za velmi vtipného,“ pronesl Benny skepticky. „Dovolte mi, abych vám připomenul, že naše drahá Observa mi potvrdila, že jste zničil lavici – dokonce školní lavici, Řekněte mi, jak

se někomu, komu trčí kosti ze všech stran, může podařit, rozklížit lavici? Mé nařčení je zjevně oprávněné.“

„Vy jste špatný člověk. Je mi úplně jedno, co si o sobě myslíte. Pokud podezříváte mě, tak jen pravděpodobně pouze na základě rozbitého houpacího křesla. Hlavní příčinou je, že vy jste příliš těžký!“

„Já, vás nepodezřívám. Já vás na základě důkazů usvědčuji! Vy jste tak,“ Benny frustrovaně dupnul. Najednou Troddy vykřikl a popadl se oběma rukama za nohu.

„Co děláte?“ zeptal se Benny.

„Vy idiote, dupnul jste mi na nohu!“

„To není mou vinou,“ zamračil se Benny.

„A čím asi? Sám jsem si na ni nedupnul!“ řekl a poskakoval jako postižená husa.

„To asi nebylo naschvál!“

„No to doufám!“

Benny v tu chvíli nejvíc ze všeho připomínal dotčené malé děcko. Přestal mít chuť se bránit.

„Zaprvé to byla nehoda, za druhé tady vidíte, kdo je ve skutečnosti ten zlý a špatný člověk, a za třetí, kdybyste mě nenaštval, nemusel jsem se snažit ovládnout parket!“

„Tomuhle říkáte se ovládat,“ brečel Troddy a strčil Bennymu postiženou šlapku k obličeji.

Benny si položil ruce v bok, vytáhl obočí, nadechl se a foukl.

Troddy nechápavě zamrkal a stoupnul si zpátky na obě nohy. „Co to bylo?“

„Stěžoval jste si, tak jsem vám pofoukal zranění.“